

Az efezusi gyülekezetnek írt levél

Kit Mays

Valea Draganului – 2021. augusztus 18.

<https://www.ekkleziaoradea.ro/uploads/20210818-KitMays1.mp3>

Imádkozzunk!

Urunk, felemeljük kezeinket, és kérünk, hogy áldj meg ma bennünket hatalmasan, kérünk, hogy igazíts útba és taníts bennünket – hogy a Te útbaigazításod után még jobban szeressünk Téged és egymást, jobban megértsük a Te akaratodat és szándékodat, jobban megtaláljuk a saját helyünket a Te akaratodban és a Te szándékodban. Te vagy a Mindenható Isten, és mi a Te néped vagyunk. Urunk, hozzád fordulunk a Te áldásodért. Tölts meg és kenj fel bennünket a Te Szent Szellemeddel. Adj teljes kiáradást, ugyanakkor teljes visszafogást azoknak, akik szólnak, különösképpen nekem, Uram. De adj még sokkal többet, mint amit kérünk vagy gondolunk, hiszen a mi Urunk, Jézus nevében kérünk. Ámen.

Az előzőekben eljutottunk a 2. fejezet első verséig, és beszéltünk Arról, Aki a mécstartók között jár-ke, aki a hét csillagot jobbkezében tartja. Tartsuk szem előtt, hogy Maga az Úr az, aki szól hozzánk. Remélem, hogy sok rabszolgájához szól itt, ebben a teremben, remélem, hogy az egymással való közösség és öröm közepette, melyben részünk volt, nem mulasztottuk el megújítani szeretetünket az Úr iránt, és arról az igényéről sem feledkeztünk meg, hogy az Ő rabszolgái legyünk. Mert amit kijelentett a Jelenések könyvében, azt az Ő rabszolgáinak mondja, és ma délelőtt ezzel az Igével szól hozzánk:

„Tudom a te dolgaidat és a te fáradozásodat, és a te állhatatosságodat, és hogy nem szenvedheted a gonoszokat, és próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, pedig nem azok, és hazugoknak találtad őket, és túrtél és van kitartásod, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el” (Jel 2,2-3).

Testvérek, Aki a mécstartók között jár, Aki mindent lát, ami a gyülekezetben történik, nem azért figyel a gyülekezetet, hogy hibát keressen benne. Igen, kiigazításokat kell eszközölnie, de nézzétek mindezeket az elismeréseket! Tudjátok, beszéltem már arról, hogy a Jelenések könyvében milyen sok neve van az Úr Jézusnak. És azt is mondtam, hogy ezeknek nagyon nagy a hasznuk, és jól tesszük, ha odafigyelünk rájuk és elmélkedünk felettük, mert élet és táplálék van bennük. És ezek nekünk, az Ő rabszolgáinak szólnak. Ma délelőtt pedig egy újabb kulcsot adok nektek.

Amikor szeretünk valakit, amikor szeretetbeli rabszolgák vagyunk, azt akarjuk szeretni, amit az Úr szeret, és azt akarjuk gyűlölni, amit Ő gyűlöl. Amikor azt mondja: Szeretem a könyörületeséget, szeretem az irgalmasságot; hegyezzük a fülünket, és azt mondjuk: irgalmasnak kell lennem, könyörületes leszek, mert Ő ezt szereti. Figyeljük meg, milyen sok mindent szeret az Úr az efezusi gyülekezetben: „Tudom a te dolgaidat és a te fáradozásodat, és a te állhatatosságodat”. Nagyon örül annak, hogy ezeket teszik. De tisztázzunk valamit: a tettek önmagukban semmik. Ha odaadom a testemet, hogy megégyessenek, semmit nem jelent, ha szeretet nincs bennem. De a rabszolga életében, aki

szeretetbeli rabszolgává lett, aki átadta az Úr Jézusnak önmagát és mindenét, amije csak van, ezek fognak következni.

Mármost, ha ezek a dolgok megmaradnak, a szeretet viszont meghidegül, akkor semmilyen jelentősége nincs annak, amit teszünk. Az Úr azt mondta: „az a kifogásom van ellened”, de nem az a kifogása, hogy ezeket a szeretetben elkezdett dolgokat tették, hanem az, hogy ha ezek nem szeretetben folytatódnak, kevés jelentőségük van. De mégis, ezek továbbra is a szeretet cselekedetei, amelyeket mi is követhetünk. A fáradásunk, a kitartásunk – amikor azért teszünk valamit, mert szeretjük az Urat, amikor azért fáradozunk, mert ez örömet szerez Neki, amikor nem tudunk nem megtenni valamit, mert tudjuk, hogy Ő örülni fog neki, ha megteesszük. Megvan a kulcsunk az Ő szívéhez. A szeretetnek kifejezést kell találnia. És ezeket megdicséri, mondván, ezek jó dolgok. Szeretet nélkül ugyan semmik, de ha a szeretethez nem társul tett, hogyan lehet akkor az szeretet? De feltételezzük, hogy ezeket a tetteket szeretetben végezték; úgy hiszem, mindannyian egyetértünk abban, hogy az Úr megdicséri ezeket a tetteket. Hiszem, hogy amikor ezek szeretetből fakadnak, akkor az Úr örül ezeknek.

„Hogy nem szenvedheted (tűröd el) a gonoszokat”

Eltúritek a gonosz embereket? Az Úrnak nem tesz az ilyesmi. Ez ugyanis nem szeretet. Igaz, hogy tudunk úgy haragudni, hogy nincs bennünk szeretet; és igaz, hogy úgy is tudjuk nem eltérni a gonoszokat, hogy az indítékunk nem a szeretet. De nem akarom minden állításomhoz hozzátenni, hogy a tetteknek szeretetből kell fakadniuk, hiszen ez nyilvánvaló.

Testvérek, mi gyakran eltúrnjuk a gonoszokat a gyülekezetben – félelemből, lustaságból, vagy azért, mert alszunk. Hogyan bánjunk a gonoszokkal? Úgy, hogy az Úr elé visszük a helyzetet; nem kötünk vele békét a szívünkben, hanem az Úrhoz visszük. Megalázzuk magunkat az Úr előtt: Urunk, mit tegyünk? Ez az Úr háza, és Ő szent. A gonoszokat nem szabad eltérni Isten házában. Nem úgy értem, hogy bűnösöket nem szabad eltérni Isten házában, hiszen akkor mindnyájunknak távozni kellene. De tudjátok, mire gondolok, hogyan érti az Ige, amikor „gonoszokról” beszél. Olyan emberek, akik apostoloknak mondják magukat, de nem azok. Akik olyan tekintély helyét foglalják el, amit Isten nem adott nekik; akik a nyáját a saját céljaikra akarják használni – néha úgy, mint lehetőséget az igeszolgálatra; néha anyagi haszonért; néha pedig egyszerűen csak használják Isten népét, és ez helytelen. Férfiak, ne tűrjétek az ilyet! Asszonyok, ébresszétek fel a férjetekeket, testvérnők, beszéljétek a férfitestvéreitekkel!

„Próbára tetted őket és hazugoknak találtad őket.”

Emlékszem, egyszer nagyon régen, volt egy igen kedves barátom, akinek a garázsában is laktam egy darabig (nem lakrész volt, hanem garázs, de vittem be áramot). Nagyon szerettem ezt az embert. És egyszer csak kitalálta, hogy nagy fejetlenség van, ezért úgy döntött, hogy egy másikkal együtt ők ketten apostolok. És azt mondták, hogy alá kell rendelnünk magunkat nekik. Odamentem ehhez a testvérhez négyszemközt, és azt mondtam neki: Mi történt veled? Te nem vagy apostol! Erre ő: „Ó, húha, jaj...” És rájöttem, hogy ez az ember nem álapostol, hanem egyszerűen csak tévedett. Ha valaki azt mondja magáról, hogy répa, attól még nem lesz álrépa. Bolond az lehet, de nem álrépa. Értitek? Az álapostol, a hamis apostol az, aki szándékosan félrevezeti a nyáját. Az Úr meg fogja adni az

ítélőképességet, hogy különbséget tudjunk tenni a kettő között. Nem szabad alapostolokat – vagy „álrépákat” – követnünk, és mindkét esetben mást és mást kell tennünk. Az Úr megadja ehhez a bölcsességet.

„és állhatatos vagy”

Felfigyeltetek rá, hogy az állhatatosság kétszer szerepel ebben a felsorolásban?

„Tudom a te dolgaidat és a te fáradozásodat, és a te állhatatosságodat” (Jel 2,2)

„és állhatatos vagy, és az én nevemért fáradoztál” (Jel 2,3)

Ki kéri közületek az Urat naponként, hogy adjon neki állhatatosságot? Az Úr ezt nagyon nagyra értékeli. Az állhatatosság nem feltűnő: ha a feleségünk állhatatos a naponkénti főzésben, ha a férjünk minden nap munkába megy, és ebben kitart, ezt legtöbbször csak akkor vesszük észre, ha abbahagyják. De itt kétszer is említi az Ige. Csináld a dolgodat, akkor is, ha van kedved, akkor is, ha nincs. Ez nagyon értékes az Úrnak – ha állhatatosak vagyunk azokban a dolgokban, melyekre hívtunk férfiként vagy nőként, férjként vagy feleségként, szülőként vagy gyermekként. Nagyon-nagyon drága és értékes ez az Úrnak. Állhatatosan kiállni az Ő bizonyágtétele mellett, akkor is, amikor az könnyű, és a látás világos; és akkor is, amikor az nehéz, és a látás sem világos.

Tudjátok, a látásunk időnként elhalványul, és néha az a benyomásunk, hogy el is tűnt teljesen. De nem tűnt el. Emlékeztek, hogy Péter mit mondott: „Uram, kész vagyok börtönbe, sőt akár a halálba menni veled”? Az Úr pedig azt felelte: „Péter, Péter, mielőtt a kakas kétszer kukorékol, megtagadsz engem, többször is.” Amikor arról olvasok, hogy Péter mit tett Kajafás udvarában, hogy esküvel tagadta meg az Urat a katonák és a szolgálóleány előtt is, azt mondhatnám, hogy elfogyott, eltűnt a hite. De az Úr mondatának második fele, amikor azt mondta Péternek, hogy még az éjjel megtagadja Őt, így hangzik: „de én imádkoztam érted, hogy a hited el ne fogyjon. És mikor helyreálltál, erősítsd testvéreid.”

Ha az Úr imádkozott azért, hogy Péter hite ne fogyjon el, akkor az azt jelenti, hogy Péter hite nem fogyott el. Péter kudarcot vallott, de nem kellett volna így lennie, hiszen volt hite, mert adatott neki. Az Úr figyelmeztette előre, az Úr megmondta, az Úr imádkozott érte. Nem lett volna muszáj engednie a kísértésnek, de engedett. A hite azonban nem tűnt el.

Testvérek, amikor úgy érzitek, hogy elveszítettétek a látást, nagy Főpapunk van a mennyben, Aki őrzi azt. Ő a hű Tanú, Ő az, aki bennünk él, Ő az, aki megtartja a hitünket, Ő az, aki mindenkor él, hogy közbenjárjon értünk. Hogyan veszíthetnénk el azt, amit Ő tart meg? Olyan ez, mint az igazságosságunk, Ő a mi igazságosságunk. Tudunk vétkezni? Igen. Vétkezzünk? Ne. Kell vétkeznünk? Nem. Vétkezzünk? Igen. De az igazságosságunk biztonságban van a mennyben, mert Ő a mi igazságosságunk, és ha azonnal megvalljuk Neki bűneinket, Ő hűséges, hogy megbocsássa a bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.

Állhatatosság, kitartás.

„és van kitartásod, és az én nevemért fáradoztál”

Amikor a kitartásra gondolok, az jut eszembe, aki verést kap, de nem fut el. Testvérek, néha könnyű elviselni az ütlegelést, bár sosem kellemes. Néha csak átvészeljük valahogy a dolgokat. Nőtestvérek, olykor ti is kaptok ütések a hitetekben. Remélem, hogy

egyikünk sem szenved fizikai bántalmazást a másiktól. De többről van szó, mint hogy pusztán elviselni az ütéseket, hanem kitartásról van szó az Ő nevéért. Mit jelent ez? Mert az Ő becsülete forog kockán. Néha azért kapunk verést, mert rosszat csináltunk, de néha az Ő nevéért viseljük el.

A válaszuk hasonló Péter válaszához. Az ötezer megvendégelése utáni napon az Úr egy olyan valakinek válaszolt, aki csak azért követte Őt, mert olyan kevés étellel csodálatos módon megelégtette őket. Válaszával az Úr gyorsan elűzte Magától a hamis követőket. Azt mondta, hogy „az én testem igazi étel, és az én vérem igazi ital. Ha nem eszitek az én testemet és isszátok az én véremet, nincs élet bennetek.” És ezek a júdeaiak azt mondták: „Hé, ez kemény beszéd, ki képes hallgatni?” És otthagyták. Az Úr pedig a tanítványaihoz fordult, és azt mondta: „Ti is el akartok menni?” Úgy hiszem, Péter jó választ adott, azt mondta: „Hova mehetnénk, Uram, Tenálad vannak az élet Igéi.” Van más választási lehetőségek? Van más választási lehetőségek az Úr követésével szemben? Ha igen, akkor nem fogtok kitartani.

Van egy ellenségünk, aki nagyon okos. Nem bölcs és nem jó – az ördög az. De ki tud ismerni minket. Ha forgatunk valami mást is a szívünkben, figyelni fog minket, és rá fog jönni, hogy mi az. Számoljunk le az alternatívákkal, a más választásokkal, testvérek! Tegyük aranykarikát a fülünkbe, ahol át lett szűrve Mesterünk házának ajtajánál, hogy ne gyógyuljon be – hogy mindenki láthassa, hogy Őhöz tartozunk. Természetesen az ószövetségi rabszolgákra utalok, nem tudom, elolvastátok-e azokat az Igéket, melyeket az elmúlt nap említettem, de olvassátok el.

Ki kell tartanunk, és nem szabad megfáradnunk. Elfáradhatunk, de fáradjunk meg, ne jussunk el odáig, hogy abbahagyjuk a küzdelmet. Ha versenypályán futunk, az egyetlen biztos módja a verseny elvesztésének a verseny bármely pontján, ha megállunk és nem futunk tovább. Maradj versenyben! Ne add fel, ne hagyd abba, ne szállj ki, maradj versenyben!

Ilyen dolgokat szeret az Úr. Amikor elolvassuk az Ő jellemzőit, melyeket a Jelenések első három fejezetében található 22 vagy 24 címben olvashatunk, amikor az Úr saját Magát a neveivel jellemzi, láthatjuk, hogy Ő mi minden, és becsben tarthatjuk azokat a dolgokat, és magunkba fogadhatjuk, mert Krisztus bennünk az eljövendő dicsőség reménysége. És amikor látjuk ezeket a dolgokat, amelyeket Ő szeret, mondhatjuk, hogy én ezt akarom, én meg akarom élni ezt ma az én életemben. Szereti a könnyörületességet, akkor én könnyörületes leszek, az Ő kegyelme és nem a törvény által. Uram, add nekem a Te könnyörületességedet ma; Uram, áldj meg!

De itt van ez a negyedik vers, és nagyon komolyan foglalkoznunk kell vele.

„De az a [mondás]om ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.”

Gondoljátok, hogy az Úr haragos? Gondoljátok, hogy haragudott az efezusi gyülekezetre? Én nem hiszem, hogy haragudott. Szerintem Neki, Aki oly csodálatos, és a hét mécstartó között jár, fáj a szíve. Tudjátok, testvérek, a szeretetnek van egy vele járó igénye, egy elvárás, melyet azokkal szemben támasztunk, akik szeretnek minket: a hűség.

A könyv elején az Úr azt mondja: „Én vagyok a hű tanú.” A férjeknek és feleségeknek hűeknek kell lenniük egymáshoz, hogy meg tudjanak bízni egymásban. Szívből jövő bizalmat

nem lehet adományozni, azt el kell nyerni. Az Úr elvárja, megkívánja és belénk építi a hűséget. Az, Aki hűséges és igaz, bennünk él – ha keresztények vagyunk –, és hűségesek lehetünk mindhalálig. Lehet, hogy ma már nem, de kicsit később el fogjuk ezt olvasni.

Az efezusi gyülekezet szíve kihűlt, mert az efezusi szentek szíve elhanyagolta a hűség gyakorlását. Hagyták, hogy meghidegüljön bennük a szeretet. Férfek, szeressétek a feleségeket, ahogyan Krisztus szereti a gyülekezetet! Ne merjétek hagyni, hogy a feleségek iránti szeretet kihűljön! Feleségek, ne tűrjétek el, hogy a szívetek meghidegüljön a férjetek iránt! Ne engedjétek megtörténni; amikor észreveszitek, hogy ez van, azt is vegyétek észre, hogy Isten arra hívott, hogy szeressétek a feleségeket, férjetekeket. Ő tehát meg fogja adni, amire szükségetek van, és így meg tudjátok adni a feleségeteknek, amire neki van szüksége, és ti is megkapjátok tőle, amire nektek van szükségetek.

Nem érdekes, hogy az Úr azt mondja, az 5. versben: „Emlékezzél meg tehát, honnét estél ki, és térj meg, és azokat cselekedd, amiket először cselekedtél”? Az Úr nem azt mondja: „Gerjessz magadban érzést, ragaszkodást! Gerjessz fel az irántam való szeretetedet!” Hanem azt mondja: „Tedd a korábbi tetteidet.”

Van valami, amire nagyon szeretnék rámutatni. A szeretet több, mint érzés, több, mint érzélem, de ha nincs bennünk sem érzés, sem érzélem, az nem normális dolog. A szeretet több, mint érzés, de nem is kevesebb! Férfek, higgyétek el, bármit is tesztek, ha feleségek nem érzik benne a szeretetet, az semmit sem jelent a számára. Lehet, hogy ez túl erős. De soha nem lesz elégedett azzal a szeretettel, mely pusztán csak gondoskodik róla, vigyáz rá, látja, hogy mire van szüksége és megadja neki. És nem is szabad beérnie ennyivel. „Úgy szeressétek a feleségeket, ahogyan Krisztus szerette a gyülekezetet és Önmagát adta érte.” Azt gondoljátok, hogy az Úr rideg és közömbös irántatok? Gondoljátok, hogy rideg és közömbös a gyülekezetek iránt? Az Úr szeretett téged és Önmagát adta érted. Az Úr szerette a gyülekezetet és Önmagát adta érte, hogy tiszta legyen, ránc és folt vagy bármi efféle nélkül való. Nem azért, mert tökéletes feleséget akart, hanem mert szerette őt, és azt akarta, hogy mindazzá válhasson, amivé csak válhat. Férfek, így éreztek a feleségek iránt? Miért nem?

Testvérnők, vannak közöttetek hajadonok. Ne menjetek hozzá ahhoz a férfhoz, aki nem így fog szeretni titeket! Persze ki tudja, hogy ki fog így szeretni? De értitek, hogy mit akarok mondani. Ezt kell keresnetek. Olyat, aki önmagát adná értetek, aki nem elvenni akar tőletek, hanem adni nektek. Nem olyat, aki körül akar zárni, hanem aki szabaddá akar tenni Krisztusban, védelmezve és megtartva titeket.

„térj meg, és azokat cselekedd, amiket először cselekedtél”

Először is, vissza kell emlékeznünk. Emlékszünk, amikor üdvösségünk lett? Minden könnyen ment, nem volt nehéz lemondani dolgokról. Emlékeztek, a Cselekedetekben, amikor Efezusról beszél? Emlékeztek, azt mondtam, hogy az Úr soha nem kíván olyasmit, amit ne adott volna előzőleg a gyülekezetnek vagy az egyénnek? Amikor elolvassuk az efezusiakhoz írt levelet, az telve van szeretettel.

Tudjátok, hogy az egyik legelső, amit tettek, hogy azok, akik varázslást űztek, összehordták a könyveiket egy halomba és elégették. Ötvenezer ezüst értékben! Eladhatták volna olyanoknak, akik nem voltak keresztények. Még jó üzletet is hozhattak volna nekik, ha csak negyvenezerért odaadják. De a szeretet nem tenne ilyet! Olyanok lettek volna, mint

Anániás és Szaffra, akik egy részt maguknak tartottak meg. A szeretet ilyen nem csinál. A szeretet azt mondja, ez rossz! Ez Isten szemében rossz, és meg fogjuk semmisíteni. És az ár semmit sem jelentett nekik, mert szerették az Urat, látták az Ő irántuk való szeretetét, és ők viszontszerették Őt. Mit akart az Úr, hogy cselekedjenek?

Megmondom nektek, az Úr egyszer sem mondta nekik, hogy égessék el azokat a könyveket, ez a dolog az ő szívükben merült föl. A szerelmeseknek megvannak a maguk titkai, megvan a maguk kis nyelvezete egymással. Közös emlékeik vannak. Szólnak egy szót, vagy rámutatnak egy képre, vagy kinyitnak egy könyvet és elolvasnak egy oldalt, vagy kinyitnak egy könyvet és látják, hogy a másik elolvas egy oldalt, és megrohanják őket az emlékek. Meglátanak egy virágot, vagy egy apró kis ajándékot, melyet kaptak, és elárasztják őket az érzések. Az Úr azt mondja, tedd az előzőeket, de nem mondja meg, mik voltak azok a korábbi dolgok. Azt mondja nekünk: Emlékezz. Emlékezz, és tedd azokat, amiket először – nem azt mondja, hogy gerjessz fel valamilyen érzést. Az nem elég, és nem fogja megoldani a problémát. Ehhez egy kis gondolkozásra van szükség, de nem túl sokra, mert azt mondja, hogy „különböznélj hamar, és kimozdítom a te gyertyatartódodat a helyéből, ha meg nem térsz”.

„eljövök hamar”

Az a jó ebben, hogy ez azt jelenti, nem tart sokáig ezt a lépést megtenni, hogy bűnbánattal megtérjünk és visszaemlékezzünk a korábbi dolgokra, és megtegyük őket. Ezt hamar meg lehet tenni, hiszen azt mondja, „eljövök hamar”, azaz „gyorsabb lehetsz, mint én”. Elhagytad az első szeretetedet? Tényleg elhagytad? Nem kell így maradnod. Nem bizony! Újra tiéd lehet az a szenvedély, ami benned volt, amikor megtértél. Néha vágyakozva tekintesz vissza, „Ó, bárcsak úgy éreznék, mint akkor!” Bánd meg a bűneidet, fordulj vissza, emlékezz, és tedd, amiket először tettél! Nem feltétlenül fogsz ugyanúgy érezni, mint akkor – teljesebb, gazdagabb és végtelenül édesebb lesz.

Ne túrjátok ezt a ridegséget, ne túrjátok ezt a hűvösséget, ne túrjátok ezt a közömbösséget, ne törődjétek bele ebbe, hogy nem teszitek a korábbi dolgokat! Testvérek, nem valamiféle törvényről beszélek. Ha meggondoljátok, tudni fogjátok, hogy ez nem kötődhet törvényhez. Testvérek, ha egész életében minden nap vesztek a feleségeteknek egy csokor virágot, mert ez egy négyzet, amit ki lehet pipálni: Amikor beleszerettem, vettem neki virágot, tehát az élete hátralévő részében minden nap veszek neki virágot. Hívom is a virágost, adok neki egy jó nagy összeget, és megbízom, hogy a következő tíz év során minden nap szállítson ki a feleségemnek egy bokrétát. Ez így nem fog működni! Szívből kell, de a szív bennünk van. Az Úrért vágyódó szív bennünk van. Csak azért szerethettük Őt kezdetben, mert Ő előbb szeretett minket. Újra meg kell Őt látnunk, és ezért olyan értékes ez a könyv, a Jelenések könyve. Ez a látás könyve.

Kicsit túlmagyaráztam, de az a lényeg, hogy az Úr ezt szívből mondja, és ez megrázóan hat a gyülekezetre. És azt mondja:

„De ez megvan benned, hogy gyűlöld a nikolaiták cselekedeteit, melyeket én is gyűlölök.”

A nikolaiták voltak azok, akik megalkották a papságról és a laikusokról szóló tant. Egy (lelki)pásztor van fent, alatta pedig az összegyűlt hívek. Az Ige azt mondja: „Senkit ne hívjatok atyának, mert egy Atyátok van a mennyben, és ti mind testvérek vagytok. Senkit ne

hívjatok rabbinak vagy tanítónak, mert mind testvérek vagytok.” Különböző ajándékaink, különböző feladatköreink vannak, melyek mind értékesek és fontosak, de nem szabad magunkat egymás fölé emelnünk.

A testet az illeszti és tartja össze, amit minden ízület vagy kapocs szolgáltat. Ha a miénk a világ legnagyobb igehirdetője és a miénk a legjobb tanítás a világon, de a ház e köré az ember köré épül, akkor az lehet csodálatos ház, de nem lesz Isten háza. Ő a középpont, és Krisztus bennetek az eljövendő dicsőség reménysége. Az Úr gyűlöli a nikolaiták tetteit. Gyűlölitek azt, amit az Úr gyűlöl? Akkor legyetek óvatosak azzal az emberrel, akinek az arcát borotváljátok minden reggel, hogy ne érezze felsőbbrendűnek magát a testvéreinél, vagy elfoglalja azt a helyet, amely egyedül Krisztust illeti. Testvérnők, ti sem vagytok mentesek ez alól. Legyetek féltékenyek Krisztus tisztességére, ne tegyetek egy embert, akinek igeszolgálatra van ajándéka, arra a helyre, ahol nem szabadna lennie. Férfjek, szeressétek feleségeket, amiképpen Krisztus szerette a gyülekezetet, és Önmagát adta érte! Feleségek, tiszteljétek a férjetekeket, ne tiszteljétek egy másik embert a férjeteke felett! Értitek?

„Akinék van fájára, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek: Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, mely az Isten paradicsomának közepette van.”

Ádám és Éva elveszítette Isten paradicsomát. Isten egy szeráfot helyezett a kerthez vezető út őrzésére, hogy ne mehessenek vissza és ne ehessenek az élet fájáról. Ezt jó szándékból tette, mert ha így tettek volna, akkor örökké éltek volna a bukott állapotukban. De ez itt a visszanyert paradicsom, ami nem kis dolog.

Nos, az Úr áldjon meg mindnyájunkat, nem tudom, meddig fogunk jutni ebben a könyvben ezen a héten, de ha itt támpontot kapunk, hogyan kell csak ezt az első két-három fejezetet is megvizsgálni, az nagy kijelentést és változást fog hozni a szívünkben, a gondolkodásunkban és a gyülekezeteinkben. Sok táplálékot és elmélkedni valót fog adni nekünk. Az Úr segítsen bennünket! Ámen.